

A alma roubada

No luscofusco, o fume dunha cheminea partía o ceo en dúas metades. A súa sombra arrastrábase polos montes, afogando Galicia.

En Silleda, o vello Antón apoiábase nun carballo morto, seco coma as súas palabras: —Cando a terra chora, o sangue tamén seca.—Os eucaliptos avanzaban, estrangulando as raíces que durante séculos fixeron medrar a vida. O Ulla baixaba turbio, levando consigo tristura sen fin.

Na praia de Rianxo, unha nena miraba o mar, que devolvía un salouco escuro. —Por que cheiras así? —preguntou. Pero o mar non responde. As ondas traían fragmentos de algo roto: algas marchas, berberechos baleiros e o eco dunha rula que xa non cantaba.

A fábrica erguía os seus pulmóns de ferro. Os montes do interior, orgullosos no seu silencio, estaban a piques de calar para sempre.

A nena lanzou a cuncha ao aire, esta partiu en dous, deixando unha promesa: se a terra chora, alguén cantará pola súa memoria.

Un corvo ergueu o voo, cruzando o ceo gris. Desde a ría ata Valdeorras, todos viron a súa sombra levando unha pregunta sen resposta:

E agora, Galicia, quen che devolverá a alma roubada?

